

EVA

Eva van Dorst-Smit (42) woont sinds 2011 met haar man Maarten en hun kinderen Phileine en Berend in een oude wijnboerderij in Saint Georges sur Cher, hartje Frankrijk. Hier runnen ze een reclamebureau, vakantiehuis en meubelatelier, waar ze Franse brocante restaureren voor verkoop. Elke maand geeft Eva ons een kijkje in haar leven.

Van pump tot kaplaars

Als ik ooit oud en versleten ben, wil ik kunnen terugkijken op een levensverhaal met afwisselende en intense hoofdstukken. Voilà, mijn levensdoel in één zin. Natuurlijk ging er wel wat aan dit ambitieuze levensmotto vooraf. Mijn moeder was korte tijd ervoor plotseling overleden. Ik zat in de kraamtijd van onze jongste. Binnen een enkele uren zat ik van thuis de borst geven aan een gulzige, tevreden baby, aan een bed op de intensive care. Ze was slechts 66. Leven en dood, twee uitersten in één middag. Het veranderde mijn kijk op de wereld. Stel niks uit tot je pensioen, prentte ik mezelf in. En zo kwam het dat we in de voortuin van ons huis in Amsterdam een Te koop-bord zetten. Maarten en ik beloofden elkaar nooit meer te wachten 'tot later'. Zelfstandig en creatiever leven? Dat gingen we doen! Meer tijd met onze kinderen? Meteen! We emigreerden naar Frankrijk, waar ons leven volledig in het teken moest staan van onze passies: een eigen meubelatelier met internationale verkoop van oude Franse meubels, reclamewerk en schrijven. En natuurlijk ons gezin.

Mijn elegante pumps werden vervangen door rubberen Franse klompen. En van een blazer op kantoor sta ik nu in een bevlekte overall in een Franse schuur. Geen netjes opgestoken haar, maar een geknoopte zakdoek als diadeem en mondkapje tegen de stofdeeltjes. En vervlekken op mijn... Nou ja, overal eigenlijk. Maar in plaats van die dagelijkse file op de A2 rijd ik nu door glooiende wijngaarden in een Quatrelle, een gerestaureerde Renault 4. Zonder tegen-

liggers. Soms zie ik onze bevriende wijnboer tussen zijn wijnstokken. Ik toeter, hij zwaait. Ik tuf naar het dorpje waar ik wekelijks knutsel-les geef aan kinderen. Onze tussenwoning aan een Amsterdamse kade maakte plaats voor een eeuwenoude wijnboerderij met tig bijgebouwen. In het midden bevindt zich een binnenplaats met een vierhonderd jaar oude kastanjeboom. We noemen deze plek 'Au Coeur de la Cour': in het hart van het plein. Want de binnenplaats is ook écht het hart waar een groot deel van ons leven zich afspeelt. Hier snellen we 's ochtends naar de oude Quatrelle en pakt Berend geroutineerd het zeempje om de binnenkant van de ramen te poetsen, terwijl ik chokend de benzine probeer door te pompen. Schokkend met een koude motor rijden we de poort uit en rollen we de berg af, op weg naar de Franse dorpschool. Op dezelfde binnenplaats ontvangen we ook ons bezoek voor het vakantiehuisje. Bij hun aankomst drinken we een wijntje onder de

kastanjeboom, kijkend over de vallei van de Cher. De boom biedt schaduw als de beste en is versierd met gekleurde lampjes die we ooit in een oude hutkoffer vonden.

Verscholen tussen ons meubelatelier en vakantiehuis is een piepend poortje naar mijn moestuin. Geen voorgesneden groenten uit het schap, maar bieten, tomaten en sla uit eigen tuin. Als ik dan met zweet op het voorhoofd en met een schop onder mijn voet een paar wortels sta te wrikken, vraag ik me weleens af of ik die 180 graden ommezwaai niet een beetje overdrijf? Maar ja, ik moest zo nodig een intens en meeslepend leven. En dat is, vermoed ik, behoorlijk gelukt.

'Niks uitstellen is mijn motto. En dus verruilen we onze Amsterdamse tussenwoning voor een oude, Franse wijnboerderij'